

LAIVAS

No. 20. Metai X

Gegužēs-May 10, 1930

LITVA
respublikos
pašto ženklas

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Evangelija

JON. 16, 16—22.

ANUO metu tarė Jėzus savo mokytiniais: Dar valandėlė, ir jūs nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kairie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako Valandėlė? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausiti, ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliudę, bet jūsų nuliudimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliudimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliudimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

Lekcija.

I PETRO 2, 11—19.

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, susilaikykite, kaip ateiviai ir keleiviai, nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebūnie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus, iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. — Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo: ar tai karalius kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siūstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumėte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojimą, kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktenybei dangalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių. — Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.”
(Luk. 9, 26).

Bažnyčia ir Kentėjimai.

“Kaip mane persekiojo, taip ir jus persekios,” pasakė Jėzus savo apaštalams ir mokiniams, tai pirmajai Jo Bažnyčiai.

Jėzaus pranašystė pildėsi, pildosi ir pildysis. Jo Katalikiškoji Bažnyčia visą savo gyvavimo laiką kentėjo ir kenčia. Jei Ji ramiai gyvena ir veikia vienur, tai Ji kenčia kur-ne-kur kitur. Taip nuolat. Taip amžinai.

Kentėjimuose yra nesuprantama mums žmonėms paslaptis. Kentėjimai yra ta geroji, gausioji trąša, kuri duoda smarkų augimą dorybėms, šventiems darbams, kuri augina ir duoda šventųjų.

Nors žmonės, net patys katalikai, bėga nuo kentėjimų, bet jie juos veja. Jie neapleidžia itin Dievo išrinktųjų, Jo numylėtų.

Kentėjimai yra nelyginant kokia perpildyta Dievo malonėmis Dievo dovana. Jie neša Dievui daug garbės, Bažnyčiai ir žmonijai daug palaimos.

Visos kilniosios sielos priima kentėjimus su džiaugsmu ir trokšta juose būti, kaip ilgai patinka Dievui ką-ne-ką juose laikyti.

Čia duosiu aprašymą vieno atsitikimo, kuris neseniai įvyko ir dar tęsiasi.

Pietų Amerikoje yra Venezuelos respublika. Jos piliečiai beveik visi katalikai. Valdžia ir neva katalikiška. Bet be papiktinimų niekur neapsieinama. Taip atsitiko neseniai toje respublikoje. Jos valdžia neseniai varu išvarė iš šalies Valencijos vyskupą, Montes de Oca.

Laikraštis El Pais visą atsitikimą taip aprašo: “Nekuris žymus, aukštai stovįs asmuo Valencijoje, turįs didelę įtaką ir jėgą, perėitų metų Spalių mėnesyje skandalingai apsidėdė. Tą įvy-

kį pagavo spauda. Pasirodė joje daug įvairiausių aiškinimų ir spėliojimų. Tai sukėlė daugybėje įvairiausių sąžinės neramumus. Tas galingasis asmuo buvo įspėtas, kad jis neturi teisės apsi-vesti, nes jo pirmoji moterystė yra gera ir teisėta ir divorsas jam netarnauja.

Papiktinimas buvo tuomi didesnis, kad įveltos į tą atsitikimą asmenybės buvo labai svarbios ir žymios visuomenėje. Vyskupas pamatė, kad čia labai svarbus dalykas ir nusprendė viešai atsiliepti, kad nuramintų sąžines ir iškeltų tikrąją tiesą. Laikraštyje “El Observador” paskelbė tikrąjį Bažnyčios mokslą apie Moterystės Sakramentą.

Kaltininkai pasijuto įžeisti. Jie iškėlė akciją prieš vyskupą, kad jis padaręs papiktinimą, išdavęs sekretą ir nusi-kaltęs respublikos įstatymams. Vyskupas priverstas buvo keliauti į Karakas, respublikos sostinę, ginti save nuo skundų. Galingieji spėjo visus sukelti prieš vyskupą. Jo neišteisino, bet pareikalavo, kad jis atsisakytų nuo vyskupo vietos. Vyskupas tą reikalavimą atmetė. Jis pasakė, kad tik Šventasis Tėvas turi teisę iš jo atimti vyskupo valdžią ir atstatyti nuo vyskupijos. Valstybė neturi jokios teisės į tuos reikalus kištis.

Sudarė, kad vyskupas turėjo antrą kartą keliauti į Karakasą. Gi valdžia jau surėdė, kad vyskupas būtų slapta kelyje suimtas ir ištremtas iš šalies. Taip įvyko. Jį sučiupo kelionėje, priverstė įeiti į automobilių, nuvežė į La Guaira, įsodino į laivą, kuris plaukė į Britų “Trinidad” salas.

Rašo Šv. Tėvo Pasiuntiniui.

Iš Trinidad vyskupas Montes de

Oca parašė Apaštaliniam Nuncijui:

“Mano pirmasis žodis Jūsų Ekscelecijai. Aš atkeliavau į šį portą ryte 11:30. Kelionė buvo laiminga. Tėvai Dominikonai ir dievobaimingas Trinidado arkivyskupas priėmė mane su tokiu meilimumu ir nuoširdumu kad mane didžiai sugraudino. Ant laivo visi keliauninkai, kurie iš Karakaso laikraščių žinojo kaip neteisingai ir nuožmiai buvau išvežtas iš tėvynės, apipylė mane didžiu nuoširdumu, malonumu ir palankumu. Tai buvo gydas balsamas į mano žaizdas. Jie net padarė kolektą pagalbėti man mano neturte.

Rašyk man tuojaus. Pasakyk, kurių turi įspūdžių, žiūrėdamas į ateitį. Jei imsi tvarkyti mano reikalus su valdžia, aiškiai jai duok suprasti, kad aš pasiliksiu tokis pat visuomet. Jei tokios skandalingos moterystės įvyks tūkstantį kartų, aš tiek kartų pareikšiu savo pasmerkimą joms. Čia yra pavojingiausia liga, tai ir vaistai yra labai reikalingi.

Riksmas, kuris iškilo dėl mano pareiškimų spaudoje, parodė, ką aš dažnai kartojau: “Reikalinga išsireikšti aiškiai apie nekuriuos dalykus Venezuele.”

Aš patenkintas. Aš laimingas. Aš net džiaugiuosi, kad Viešpats padarė mane vertu kentėti įžeidimų dėl Jo. Aš pasirengęs sunkiau kentėti dėl Kristaus ir Jo Bažnyčios. Tesuteikia man Dievas, kad mano kaulai būtų sumalti ir mano kraujas pralietas paliudinti Jo tiesai.

Šiandien aš rašau mano Generaliam Vikarui, duodamas nurodymus, kaip turi tvarkyti mano vyskupiją. Sakau **Mano Vyskupiją**, nežiūrint to, kad valdžios jėga sako, kad aš daugiau neturiu valdžios joje.

Tuom tarpu aš susiplanavau dirbti

čia tarp ispaniškai kalbančių žmonių, kurių yra apie 4000. Aš jiems laikysiu Mišias, sakysiu pamokslus, klausysiu išpažinčių. Aš jiems atlaikysiu Šventąją Valandą. Žodžiu, aš būsiu misijonierius savo tautiečiams čia, kolei aš negalėsiu dirbti mano Valencijoje.

Čia aš melsiesiu, čia mokysiesiu, čia dirbsiu, kaip sakiau. Mano kasdienė malda bus tokia: “Jei mano kentėjimai ir nuoskaudos prisidės prie Tavo, Viešpatie, garbės, lai jų dar daugiau krinta ant manęs. Aš geidžiu, aš trokštu, kad mano vardas būtų niekinamas ir šmeižiamas dėl Kristaus. Te vargai, neturtas suėda mano kūną, jei tuomi skaistyn eina mano siela!

Prisiminimas savo motinos man padarė kiek-ne-kiek skausmų, bet dabar aš visiškai ramus ir linksmas. Kažin kokis nepaprastas džiaugsmas perpildo mano širdį, kad “Magnificat” nuolatos užbėga man ant lūpų.

Duok mano savo palaiminimą. Prašyk Dievo, kad aš dar geriau įvertyčiau tą kryžių, kurį Jis man atsiuntė.

Tavo draugas retežiuose

Salvadorius

Valencijos Vyskupas.”

Laikraštis “El Pais” toliau rašo: “Tokioje katalikiškoje šalyje kaip Venezuela, tokis pasielgimas su vyskupu negalėjo praeiti nepastebėtas. Visuomenė smarkiai spaudžia dėl to Venezuelos valdžią. Ši stengiasi padaryti su vyskupu taiką, bet norėtų, kad vyskupas liktų kaltu. Ji stato žioplus sąlygas.

1. “Vyskupas turįs parašyti valdžiai paaiškinimą, kad jis neturėjęs intencijos būti nepaklusnas valstybės įstatymams ir nemanęs jų pamainyti bažnytiniais įstatymais.

Vyskupas į tai atsakęs, kad nei jo

raštai, nei jo pasielgimas nedavė valdžiai pamato jam prikaišioti neklusnybę valstybės įstatymams. Reikalauti atšaukimo to, ką vyskupas paskelbė spalį 5 d., vadinasi reikalauti negalimo dalyko: vyskupo paskelbimas buvo grynas išaiškinimas Bažnyčios mokslo apie moterystę. Ar tai išmintingas dalykas reikalauti, kad katalikų Vyskupas atsisakytų nuo Katalikų Bažnyčios mokslo.

2. Valdžios antra sąlyga — Vyskupas turįs įsakyti Valencijos dvasiškijai ir tikintiesiems, kad nedarytų jokių sutikimų, jam gryžtant Valencijon.

Į tai vyskupas atsakė: "Kaipo žmogus aš visuomet buvau priešingas panašioms man daromoms iškilmėms, bet uždrausti dvasiškijai ir tikintiesiems, kad jie nereikštų užuojautos nukentėjusiam, ginant tikėjimą ir Bažnyčią, vyskupui jis neturįs teisės, nei galimy-

bės. (Tai policijos darbas. Red.)

3. Trečioji valdžios sąlyga — Parkeliavęs tėvynėn vyskupas turi tuojaus keliauti į Maracai, kur turės sudėti ištikimybės prisiegą valdžiai, kurią atstovaus Juan B. Gomez, vyriausias valstybės armijos vadas.

Į tai vyskupas atsakė: "Aš nekeiliausiu į Maracai, nes ne vyriausias armijos vadas mano reikale ką gali sakyti, bet tik Dr. Juan N. Perez, Respublikos prezidentas."

4. Ketvirtoji valdžios sąlyga — vyskupas Montes de Oca turįs prižadėti, kad nedarys vizitos "ad limina apostolorum," tai yra, nekeliaus pas Šv. Tėvą.

Į tai vyskupas atsakė: "Aš, tapdamas vyskupu, gavau Bažnyčios reikalavimą keliauti "ad limina." Niekas, tik Bažnyčia gali mane nuo to paliuosuoti."

—o—

MALDA PRIE ŠV. JUDO.

O garbingas Šventas Judai! ištikimas Jėzaus mylėtojai. Tu esi užmirštas tikinčiųjų tarpe dėl vardo panašumo į visų baisiausį vardą — Jėzaus išdavėjo.

Vienok mūsų motina Bažnyčia tave garbina kaip užtarytoją ir globėją visų tų, kurie yra blaškomi į visas puses nebilties jūroje.

Melskis už mane vargingiausį ir silpniausį iš visų, kurie prie tavęs šaukiasi. Pagelbėk man savo galingu užtarymu prie Aukščiausiojo sosto ir išmelsk man tą malonę ir pagalbą, kurią juodi nebilties debesys slepia ir tolina nuo manęs. Ateik man su pagalba iš dangaus visuose mano reikaluos, kentėjimuose ir varguos, o ypatingai dabartiniame mano reikale.

- 3 Tėve Mūsų
- 3 Sveika Marija
- 3 Garbė Tėvui.

Išmelsk man ištvermės malonę, malonę garbinti Dievą per amžius su tavim, mano galingas tėve, Jo šventųjų ir išrinktųjų tarpe danguje. O šventas Judai, stengsiuosi parodyti savo dėkingumą už apturėtus man malones, platinant prie tavęs pamaldumą, tikrą pasitikėjimą pilnu pamaldumu. Nuo šios dienos tu būsi man parama ir vilties spindulys tamsioje bandymo naktįje.

Šventas Jūdai, melskis už mus ir už visus, kurie tave garbina ir tavo užtarymo maldauja.

Apie Jėzaus Širdies Intronizaciją galima gauti 92 pusl. knygutę su dailiais aptaisais "Draugo" knygyne 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Kaina 30c.

A. A. Juozas Burneikis.

Prakilnūs ir nesuprantami yra Viešpaties Dievo keliai! Jisai savo Apveizdoje tvarko mūsų kelius taip, kad mes dažnai negalime nei suprasti, tiktai vėliau pamatome, kad tai buvo mūsų naudai ir laimei. Kaikurie Viešpaties Dievo vynyne darbuojasi ilgus metus, kiti vėl trumpą laiką. Esama ir tokių, kurie tepadarą pirmus žingsnius ir Viešpačiam Dievui užtenka to jaunuolio pirmo žingsnio, kad pašauktų jį pas Save. Panašiai įvyko ir su jaunučiu Burneikių Juozuku.

Juozas Burneikis gimė gegužio 1 dieną, 1915 m. Elizabeth N. J. Čia jisai ir augo, lankė pradinę šš. Petro ir Povilo parapijos mokyklą, kurią baigė pereitą pavasarį. Jau pradinėje mokykloje besimokindamas, jisai kreipė savo mintis į dvasinį luomą, iš anksto ruošėsi į prakilnesnį dvasinį gyvenimą. Todėl, užbaigęs pradinę mokyklą, jisai tuojaus padavė prašymą į Lietuvių Bernaičių Kolegiją.

Vietinis klebonas kun. J. Simonaitis ir Seselės mokytojos suteikė geriausių liudijimų apie jaunojo Juozuko mokslą ir elgesį. Jau savo jaunose dienose jisai skyrėsi iš kitų vaikų tarpo savo rimtumu, pamaldumu. Visas jojo rūpestis ir tebuvo, kad tiktai būtų priimtas į vienuolyną ir čia ruošūsi į tą aukštą luomą — kunigo luomą, kurio jo siela taip troško.

Rudenyje atvyko į kolegiją. Dvasinė valdžia tuojaus pastebėjo, kad čia esama tikro kandidatas į kunigus, nes reikėsi gilus pamaldumas ir kitos kunigui reikalingos ypatybės. Pastebėtas Juozuko didelis draugiškumas. Jisai buvo nuoširdus draugas visų — mokinių ir mokytojų. Sunku pamiršti jojo linksma ir nuoširdi šypsena; supykusio ir nepatenkinto jojo niekas nematė, nes jisai buvo namieje — savo Dangiškojo Tėvo vynyne.

Vieną gražią balandžio pradžioje dieną Juozukas atėjo į kunigo direktoriaus kambarį ir pasisakė nesveikas esąs. Kun. direktorius liepė eiti gulti. Pradėjo kilti karštis. Paklaustas, Juozukas pasisakė turįs skausmų po krūtine. Manyta, kad jisai nusišaldė ir kad negavus plaučių uždegimo, pašaukta gydytojas dr. Scott, kuris ligonį apžiūrėjęs pasakė, kad ne krūtine skauda, bet reiškiasi prietvarius; aklosios žarnos uždegimas. Paklaustas ar ligoniui grėsia pavojus, gydytojas atsakė, kad jokio pavojaus nėra ir kad jisai atvyksias ant rytojaus ir tuomet, jeigu karštis nesimažins, reiksia ligonį vežti į ligoninę.

Kadangi karštis nesimažino, tai nelaukta nė antro karto, kad gydytojas atvyktų. Nuvežtas į šv. Kryžiaus lietuvių ligoninę Chicagoj. Dr. Jovaišas, apžiūrėjęs ligonį, pranešė kun. direktoriui, kad reikia padaryti operaciją, nes akloji žarna gali kiekvieną valandą trūkti. Dr. Jovaišas, kito gydytojo padedamas, padarė operaciją, kuri buvo labai sunki. Pasirodė, kad akloji žarna priaugusi prie kitos žarnos ir abidvi priaugę prie inksto, taip kad užsinuodijus aklajai žarnai, užsinuodijo antroji žarna ir inkstas. Operacija ilgai truko, bet gerai pasisekė. Nors šalima žarna ir inkstas buvo paliestu uždegimo, buvo manyta, kad organizmas jaunas ir todėl, išpiovus akląją žarną, ligonis greitai pasveiks. Bet pasirodė kitaip. Trečią dieną po operacijos karštis vėl pradėjo kilti ir pasireiškė pavojus.

Paliestoji žarna ir inkstas nesveiko, bet ligą plėtė po visą organizmą, užnuodydami kraują. Gydytojai dėjo visas pastangas, kad išgelbėtų jaunąją gyvybę. Seselės nesigailėjo nė vargo, nė rūpesčio, kad tiktai pavojų prašalintų. Niekas negelbėjo. Užnuodytas kraujas palietė šir-

dį. Penktoje po operacijos dienoje, Verbu sėkmadienyje, trumpai prieš pirmą valandą po pietų skaisčioji Juozuko siela apėjo kūną, kad eitų pas savo Viešpatį, Kuriam ir tikrai Jam vienam troško gyventi ir tarnauti.

Kaip gražiai Juozukas gyveno, tai dar gražiau jisai mirė. Paskutinę savo gyvenimo naktį, jisai nepaleido iš akių šalia jojo stovinčio Vinco Šaulio, kolegijos mokinio, savo draugo, kuriam jisai atidengė savo širdies paslapčių. “Jeigu tikrai aš galėčiau nors penkias minutes palaikyti Švenčiausią savo rankose, kalbėję Juozukas, paskui galėčiau mirti”. — “Juozuti, dar tu ne kunigas, tu negali imti Švenčiausio į savo rankas.” — Taip, tai tiesa, atsakė Juozukas. Bet jeigu aš negaliu imti Švenčiausio į savo rankas, tai aš noriu dar kartą jį atlankyti. Nuvesk mane į koplyčią. Niekas nežinos, visi miega; aš niekam nesakysu.” — “Dabar naktis, atsakė draugas. Rytoj, Juozuti, kuomet prašvis, tuomet nueisime į koplyčią aplankyti Švenčiausio.”

Rytojui prašvitus patsai Švenčiausis atėjo pas ligonį. Kunigas suteikė šv. Sakramentus. Kiek sustiprėjęs Juozukas, esant daugeliui seselių, draugų-brolių prie lovos, pasakė daug gražių pamokinių. Tai nebuvo žemiški, bet dangiški žodžiai, kurie niekuomet neišdils iš girdėjusių atminties. Jisai visus ragino mylėti Švenčiausią Sakramentą ir dažnai melstis į Švenč. Panelę Mariją, nes Jinai visuomet mūsų maldų išklauso. Kuomet stovintieji pradėjo verkti, Juozukas jiems išmėtinėjo: “Ko jūs verkiate? Ar pavydite man dangaus? Aš linksmas mirsiu, nes žinau, kad mano broliai Marijonai melsis už mane ir aš žinau, kad Viešpats Dievas jų maldas visuomet išklauso. Aš džiaugiuosi būdamas Marijonas, tikras Švenč. Panelės Marijos vaikelis.” Broliams kalbėdamas, juos ragino būti gerais vienuoliais,

mylėti savo lietuvišką gimtą kalbą ir rūpintis, kad kuo daugiausia gerų jaunikaičių įstotų į vienuolyną. Gailisi, kad jisai negalės dabar nuvažiuoti į Elizabeth ir parsivežti savo draugų į vienuolyną. — Visi klausėsi, stebėjosi tiems jaunučio vienuolio išminties žodžiams. Tikrai vasario antrą dieną per Grabnyčias jaunas Juozukas buvo įstojęs bandiniu į Marijonų vienuoliją.

Prieš mirtį norėjo būtinai dar pamatyti kun. J. Navicką, savo direktorių. Tikrai visas vargas, kad kun. direktorius buvo išvažiuavęs pavaduoti vieną sergantį kunigą. Kuomet pašaukė jį telefonu, pranešdami, kad Juozukas silpnas ir nori dar jį matyti, kun. direktorius atsakė, kad kunigas klebonas serga lovoje, žmonių pilna bažnyčia, kito kunigo nėra, patysai eina sunos giedoti, bet tuojau po šv. Mišių atvažiuosias. Juozukas laukė, bet nesulaukė, nes pamaldoms baigiantis mirė.

Paskutiniai jojo žodžiai buvo apie mamytę. Prašė Seselių ir draugų-brolių, kad pasakytų mamytei, kad ją ir visus namiškius jisai labai myli ir kad danguje jisai už juos melsis, kad jie visi ateitų pas jį į dangų. Vyriausiai ligoninėės Seselei Almai Juozukas įteikė kryžių, kurį jisai turėjo prie savęs ligoninėje ir ir prašė nusiųsti mamytei. Tą kryžių, kurį jisai dėvėjo vienuolyne įteikė savo draugui-broliui V. Šauliui ir prašė, kad nusiųstų jojo mamytei ir paskutinius atsisveikinimo žodžius. Lygiai paprašė, kad tą žvakę, kurią jisai priėmė iš tėvelio Provincijolo rankų savo į vienuoliją įstojimo metu, ir pasiųstų mamytei. Ir taip padaręs savo paskutinį testamentą, Juozukas prašė, kad jam atleistų ir kad ant jo už nieką nepyktų. Niekas negalėjo susilaikyti nuo ašarų, bet Juozukas neverkė, jisai jautėsi laimingas.

Atvyko kun. Jakaitis ir daugiau drau-

gų mokinių. Juozukas juos dar pažino. Bet tuojau pradėjo merdėti. Sukalbėtos maldos už mirštančius. Atėjo ligoninės kapelionas kun. Jusevičius. Ir taip Juozukas tarp savo gyvenimo draugų-brolių, kunigų ir gerųjų ligoninės seselių atidavė Viešpačiui Dievui savo skaisčiąją sielą, kad Velykas švęstų su Juomi kartu danguje.

Juozuko kūnas buvo parvežtas į kolegiją. Tai pirmutinė mirtis kolegijoje nuo josios įsikurimo. Viešpats Dievas po penkių kolegijos gyvavimo metų paėmė pas Save patį jauniausią iš šios vienuolijos narių. Taip Jisai norėjo. Teesie Jo šventa valia! Kolegijos koplyčioje buvo atgiedoti Mišparai. Kun. J. Jakaitis pasakė paskutinį atsisveikinimo žodį-pamokslą. Mokiniai pasimainydami per visą laiką budėjo prie karsto ir kalbėjo maldas, ražančių. Vakare, atgiedojus Libera ir visiems atsisveikinus, Juozuko kūnas buvo nuvežtas į gelžkelio stotį ir iš tenai į Elizabeth, N. J., kad būtų palaidotas savo tėvų lote kapinėse. Kartu, palydėdami karstą, išvažiavo kolegijos direktorius

kun. J. Navickas ir vienas mokinių atstovas Jonas Kulbis, kuris Juozuko tėvams įteikė nuo visų kolegijos mokinių užuojautos raštą ir dvasinę puokštelę.

Laidotuvės įvyko Elizabeth, N. J. bažnyčioje didžioje sėredoje. Buvo atlaikytos trejos šv. Mišios. Laidotuvėse dalyvavo kun. J. Simonaitis, kun. L. Vaičekauskas ir kun. J. Navickas. Karstą nešė jojo senieji draugai, jaunieji klerikai. Diena pasitaikė labai lytinga. Graudi ir skaudi valanda. Per didelį lytų negalima buvo kapinėse ilgai užtrukti. Taip tai baigiasi kiekvieno žmogaus gyvenimas. Ir vienintelė jojo laimė — tai vienybė su Viešpačiu Dievu. Juozukas Burneikis šiuo atveju buvo laimingiausias, nes gyveno vienybėje su Viešpačiu Dievu ir Jojo vienybėje mirė. Jį palydėjo į amžinybę draugai — kunigai ir broliai — atnašaudami Aukščiausiam savo šv. Mišias dangaus karalijos vartų, galėtų ir už mus ir maldas ir melddami jam amžinos ramybės, kad Juozukas, anksčiau pasiekęs atminti pas Dangiškąjį Tėvą mūsų atskirimo valandoje.

M. I. C.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*
(Taša).

Godumas sukelia nuolatinius ginčus, nesutikimus, barnius. Godusis nesitenkina turimais daiktais, bet jis svetimus grobia; nuskriaustasis gīnasi. Iš čia kyla vaidai. Įsigalėjusi godumo yda atstumia kitus žmones nuo gobšo. Visi jį niekina, nekenčia, žmonių ėdiku—parazitu vadina, jo vengia, bijodami skriaudos. Gobšai elgiasi it nepilno proto žmonės; grobia svetimą naudą, daro tolimai ateičiai savnaudžius planus, nors mirtis jų čia pat. Išganytojas pasakė: „Veizdėkite ir saugokitės visokio godumo, nes gyvybė nepareina nuo lobia apstumo, kurį kas turi... Paikas, šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengi? Taip yra tam, kurs sau krauna turtų, bet nėra turtingas pas Dievą” (Luk. 12. 15, 20-21). „Nes ką padeda žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, savo gi sielai kęstų nuostolį.” (Mat. 16, 26).

Prie ko godumas priveda baisų pavyzdį turime Judo Iskarijoto išdavystėje ir savežudystėje. Iskarijoto pėdomis eina visi gobšieji. Jie, nustoję tikėti Dievui, o visą savo viltį turėdami piniguos ir turtuose, dažnai nepakeičia nelaimės, palieka bepročiais, o kiti net save žudo. Taip rodo kasdieninis gyvenimas.

V. Dievas smarkiai baudžia gobšus. Ananijas ir Sapyra pamelavo šv. Petruį ir pasiėmė už dirvą gautų pinigų dalį sau, o šv. Petruį sakėsi viską atiduodą. Ananijas ir Sapyra tą pačią dieną mirė (žr. Apd. 5. 1-10).

Išganytojas įsako neprisiršti savo širdimi prie turtų, bet didinti savo nuopelnus danguje: „Nekraukite sau turtų žemėje, kame rūdys ir kandys gadina ir kame vagys iškasa ir vagia, bet kraukite sau turtus danguje, kame nei rūdys, nei kandys negadina ir kame vagys neiškasa ir nepavagia. Nes kame tavo turtas, ten ir tavo širdis” (Mat. 6, 19-21)

„Mes nieko neatsinešėme į šį pasaulį, abejonės nėra, kad nieko negalime ir išsinešti. Turėdami gi maisto ir apdaro, tuo tenkinimės,” (1 Tim. 6, 7-8) mokina šv. Povilas apaštalas. Šv. Jokūbas apaštalas sako: „turtingieji, vertkite dejuodami dėl nelaimių, kurios jums ateis. Jūsų turtai supuvo, ir jūsų drabužiai kandžių suėsti. Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdis bus liudijimas prieš jus ir suėš jūsų kūnus, kaip ugnis. Jūs krovėte sau rūstybės turtus paskutinėse dienose.” (Jok. 5, 1-4).

Išganytojas pamokino visus savo pavyzdžiu, jog nereikia savo širdies atiduoti turtams. Jisai — Dievo Sūnus, neturėjo kur galvos priglausti, vargšu tapo, kad per Jo vargą mes turtingi būtume; pasirinko sau vargingo gyvenimo sunkenybes, kad mes galėtume lengviau dangų atsiekti.

Tavęs, gal, Jisai nešaukia 'prie neturto, t. y. išsižadėti viso ir neturte Jį sekti, nes tu esi silpnas, kaip tas, Evangelijoje minimas, jaunikaitis. Neatiduok bent savo širdies turtams, nes negali tuo pačiu laiku tarnauti turtams ir Dievui.

Priešingi godumai veiksmai. Priklausai kuriam nors žmonių luomui; eini tam tikras šeimynines ar visuomenines pareigas; taigi 1. pasirinki prisitaikinti savo pastoviui, užimamai vietai ir tiems žmonėms, kurie yra to paties luomo. Kurie jų yra tauresni, paprastesni, — tuos imki sau pavyzdžiu. Brangūs rūbai, triukšmingos puotos, aistringi žaidimai nuslopina sielą; tada joje lengvai godumas įsigali, o su juo kartu visa virtinė kitokių nusikaltimų.

2. Turtai neprivalo tavo širdies nuslopinti; jie yra duoti tam, kad tinkamu laiku juos Viešpačiui Dievui gražintum su nuošimčiais ar per vargšų, našlaičių rankas, ar per Kristaus Bažnyčią ir jos įstaigas. Turtai privalo padėti tau save išganyti; bet saugokis, kad dėl jų išganyto neprarastum.

3. Atsisakyk nuo visų nereikalingų, ištai-

gingų daiktų; neturėk su savim nei pinigų, nei kitų brangumynų, be kurių gali laisvai šiandien apsieiti.

4. Nenusimink ir neliūsk vargą vargdamas. Turi rūbą, esi sotus, turi kur pernaktoti. O tavo Išganytojas mažiau turėjo. Pasitenkinusi savo būkle vargšo širdis laimę jaučia, o godaus turtuolio širdis nerimastauja.

5. Jei turi iš ko, kas metai skirki savo turto dalį galestingiems darbams, tikiybėms apeigoms padabinti ar Vienuolijoms, mokykloms etc. padėti. Šiuo atveju verčiau didink savo aukas, negu mažink.

6. Ne dėl pinigų gyveni ir ne už pinigus perkamas tavo gyvenimas. Gėdinkis atiduoti savo dvasią pinigams ir turtams. Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus Karalystė," sako Išganytojas (Mat. 5, 3).

7. Daugiau pasitikėk Dievo Apveizda, negu savo sumanumu. Būsi teisus pas Dievą, Jis tavęs neapleis; bet savo gėrybėmis tave apdovanos. „ieškokite visupirma Dievo Karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta." (Mat. 6, 33).

8. Savo neturte sek neturtingą Išganytoją, Dangaus ir žemės Viešpatį, kuris pasakė apie save: „lapės turi urvų ir dangaus paukščiai lizdų, žmogaus gi Sūnus neturi kur galvos priglausti." (Mat. 8, 20).

25. Paleistuvystė.

Kas yra paleistuvystė? Yra tai kūniškų džiaugsmų netvarkingas mėgimas, jų geidimas. Paleistuvystės nuodėmės, jų rūšys visiems žinomos. Jos reiškiasi nusikaltimais šeštam ir devintam Dievo įsakymui.

Pamaldžios sielos vengia paleistuvystės nuodėmių, kaip ugnies. Vienos labai retai, o kitos pamaldžios sielos nei kartą gyvenime nenusideda sunkiai prieš tuos du Dievo įsakymus. Užtat nėra reikalo plačiai apie paleistuvystės nuodėmes aiškinti. Bet yra dvasinių ydų, kurios arba yra ištvirkusios dvasios padariniai, arba prie to veda. Nuo jų apsisaugoti tam yra sunkiau, kuris jų nesupranta.

Pažvelgsime tat 1-a koki yra paleistuvystės dvasios padariniai žmogaus prote ir valioje; ir 2. kokios ydos veda prie tų baisių nuodėmių.

1. Skaudūs paleistuvystės padariniai apima žmogaus visą asmenį, ypač gi pasireiškia proto ir valios veiksmuos. Keturi yra proto ir du valios veiksmiai kiekviename protingo žmogaus darbe. Protas nurodo į siektiną tikslą, į priemones prie jo, kaip ir kada tas priemonės naudoti. Valia gi panori atsiekti tariamąjį gėrį ir sutinka naudoti nurodytas priemones. Kūniškoji žmogaus prigimties dalis, ieškodama vien kas kūnui teikia smagumo, veikia taip smarkiai palaido nusiteikimo asmenyse, jog sugadina visus žmogaus proto ir valios veiksmus. Prote tas pasireiškia: a) *proto aklumai*, nes klaidą ima už tiesą ir valia rodo kaip siektiną gėrį; b) *veikia skubotai*, ieškant priemonių, kad atsiektus tariamą tikslą; c) *mažai svarsto* kas darytina, veikia neapgalvotai, nukreipdami savo mintį klaidon ir nenorėdami prisiminti teisingų žmonių patarimų (pal. Dan. 13, 9.); d) pasižymi dideliu proto sprendimo *nepastovumu*. Nusitaria taisyti, pasižada nenusikalsti prieš šeštąjį, ar devintąjį Dievo įsakymą, bet tik su dideliu vargu tą pasiryžimą išlaiko; dažniausiai gi atkrinta.

Žmogaus valioje pasidaro netvarkingas dvi-lypis noras: a) numatomojo gėrio, kaip siektino tikslo ir b) priemonių noras, kad tariamąjį tikslą atsiektus. Pirmu atveju, toksai žmogus, kuris netvarkingai pamėgęs kūniškus džiaugsmus, jų siekia, už visa labiausiai mylėdamas save, yra *savymyla*. Kadangi V. Dievas draudžia palaidumą, — toksai asmuo *ima nekęsti V. Dievo*. Antru atveju, paleistuvingos dvasios asmuo *myli ši pasauli*, o be galo *bijosi amženybės*.

Tokie yra prigimtiniai padariniai žmogaus prote ir valioje, asmenyje, kuris nepaiso Dievo įsakymų, bet pamylėjęs klaidą ir kūno smagumus, brenđa į nuodėmes.

(Bus daugiau).

Teresė Niumaniūtė.

(Stigmatizuota Mergelė).

(Tąsa).

Visi gerbtini ir rinti mokslininkai atsisakė išaiškinti Teresės stigmatus, priskaitant juos hysterijai. Nors mokslas padarė didžią pažangą, nors pasiekė žemės vidurių ir tolimų erdvių, bet bejėgis pasilieka išaiškinti regėjimus ir stigmatus.

Mokslas bandė savotiškai aiškinti Konnersreuth'o atsitikimus, bet nepajėgė išaiškinti. Jo priemonės pasirodė nepritaikomos. Jis pats save sugriovė.

Dabar yra klausimas: Ar Teresės Niumaniūtės stigmatai yra antgamtinis įvykis? Visos pastangos juos išaiškinti gamtos įstatymais nuėjo niekais, taigi reikėtų priskaityti antgamatinei jėgai. Bet štai kunigas Dr. Wunderle, Teologijos profesorius Wurzburgė, duoda dar vieną gamtinį išaiškinimo būdą. Jis savo aiškinimą remia Jono Ruysbroecko žodžiais.

Savo veikale "Dvasinių Vestuvių Grožybė" Jonas Ruysbroeckas svarsto klausimą "Kaip Kristus davė pats save Šv. Sakramente visiems žmonėms." Jis prie tos progos rašo ir apie stigmatus. Autorius išreiškia troškimą, kad priėmus Šv. Sakramentą, žmogaus širdis turėtų sutirpti nuo džiaugsmo, meilės ir malonumo jausmų, nes ji priima gražiausią, mylimiausią ir garbingiausią Dievą. Laimės pagautas dažnai žmogus pasidaro tinkamas priimti ypatingas malones. Dievas dėl savo neriboto prielankumo apreiškia slaptų dalykų mėgiamoms sieloms. Mintis apie kančias, Kristaus Švenčiausiojo Kūno iškentėtas, pripildo sielą didžiu troškimu pasiaukoti save. Ji norėtų būti prikryžiuota su savo Numylėtu. Ji pasiil-

gusi lieti savo kraują Kristaus Garbei. Ji ieško sau prieglaudos Atpirkėjo Žaizdose; ji ieško globos Švenčiausioje Jo Širdyje. Jos bendras kentėjimas su Kristumi gimdo jaučiamą Dievo meilę. Jos isvarstymas Penkių Žaizdų sukelia vaizduotę. Jos įtaka pasidaro tokia stipri, kad siela ima jausti Kristaus kentėjimus savo nariuose ir širdyje. Tokis asmuo pasidaro labai tinkamas priimti Atpirkėjo Žaizdų ženklus.

Pasak Ruysbroecko gyva įtaka Kristaus Kančios į mylinčią sielą atsiliepia ant kūno, padarydama jį atatinkamą priimti stigmatus.

Tokis sielos susijudinimas ir palankumas nėra antgamtinė malonė. Tai gali atsiekti kiekvienas pamaldus krikščionis. Net aukščiausias jausmingo pamaldumo laipsnis nėra stebuklingas. Jono Ruysbroecko gamtinis aiškinimas stigmatų atsiradimo gali būti šiaip išreikštas: būklė tikrai pamaldaus asmens, visiškai persisunkusio mintimis apie Kristaus Kančią, gali įvykinti didžią atmainą kūne; bet kad tai įvyktų, reikalingi ypatingi dvasiški ir fiziški palinkimai (prisitaikymai).

Tas gamtinis aiškinimas, pavartotas katalikų teologo, užsipelno ypatingo dėmesio. Jis nežemino Teresės kūdikiško pamaldumo ir rodo, kad tas įvykis su Terese gali būti be stebuklingo prisidėjimo iš pusės Dievo.

Tekelia Konnersreutho paslaptis Dievo garbę iš šlovę. Tebūva ji priemone uždegti užkietėjusiose širdyse meilę Kristaus, Jo Bažnyčios ir kenčiančios žmonijos ir teneša amžinojo gyvenimo vaisius.

Mes baigsime šį perskyrimą Bažnyčios malda, kurią ji kalba Šv. Pranciškaus Stigmatų dienoje, rugs. 17:

“Viešpatie, Jėzau Kristau, kuris, auštant pasauliui, kad, įkaistų išnaujo žmonių širdys nuo Tavo meilės ugnies, atspaudei ant Šv. Pranciškaus kūno tavo Kančios žymes: atsižvelgk į jo nuopelnus ir maldas; ir pasigailėdamas suteik mums savo malonę visuomet nešioti Tavo kryžių ir atnešti tikruosius atgailos vaisius.”

Kova už ir prieš Konnersreuthą.

Nuomonių kova už ir prieš Konnersreutho įvykius tęsiasi. Kone visas pasaulis laukia, kokis bus galutinas išsprendimas. Teresė Niumaniūtė pasidarė įvairiausių spėliojimų ir kratinėjimų dalykas. Svarbiausias klausimas, apie kurį dabar viskas sukasi, tai ar įvykiai su Terese yra stebuklas ar hysterijos padaras.

Bešalės, teisingos sielos, ieškančios tiesos yra didžiai nustebintos; jos regi ir stebisi. Netikintieji mokslininkai stengiasi iš paskutiniosios visus tuos įvykius išaiškinti prigimtu būdu. Jie prisipybę nori viską priskaityti kokioms tai nežinomoms hysterijos ypatybėms. Jie stebuklą nepripažįsta, net ir pačiam Kristui. Jie užsispybę prieštarauja tam, kad yra viršgamtiniai dalykai.

Kodel pasaulis taip priešingas stebuklams? Suprantama kodel? Jei jis pripažintų stebuklus, tai išduotų pasmerkimo nuosprendį pats ant savęs. Jis turėtų iš pamatų krypti į gerą. Stebuklai užkirstų kelią jų geidulių palaidumui ir nevaldomoms svajonėms. Pripažinti nors vieną stebuklą bedieviams reikėtų nusėsti nuo bedievybės arkliuko.

Kuomet kova tarp mokslininkų eina ir kovos karštis auga, Bažnyčia užsilaiko sau ramiausia. Bažnyčia nesigėdi pripažinti stebuklą, bet ji nesiskubina tuojaus ir visus juos pripažinti.

Motina Bažnyčia išsprendė, kas iš tikrųjų yra stebuklas. Ji neskubi tą vardą greitai prie nepaprasto įvykio taikinti. Jos neklaidingas mokslas rodo, kad stebuklas yra tai aiškus, neabejotinas, ištyrimu patvirtintas faktas, kaip va, staigus ligonio išgyjimas, iš numirusių prisikėlimas, kurių dalykų neįvykina prigimtos priežastys, bet tik viršgamtinės. Tuomet, kai įvykis neišaiškinamas kitaip kaip tik tiesioginiu paties Dievo prisidėjimu.

Kadangi labai sunku nustatyti, kur baigiasi gamtos jėgos ir prasideda antgamtinės jėgos, tai dėl to sunku išspręsti, kur yra tikrasis stebuklas ir kur tik panašumas stebuklo. Dėl to Bažnyčia nesiskubina pripažinti stebuklą net ten, kur visuomenė senai tvirtina stebuklą buvimą.

Bažnyčia nepripažįsta, kad stigmati būtų ženklais ir įrodymu didelės pažangos dorybėse ir tobulume. Be to Bažnyčia niekuomet gyvo žmogaus nepripažins šventu nors jame ar per jį stebėtiniausių dalykų darytųsi. Taigi, kurie vadina Teresę “Konnersreutho Šventąja,” tai daro tyčia su intencija klaidinti visuomenę arba tai daro iš savo nuoširdumo dėl Teresės. Tokis pavadinimas Teresės šventąja yra visiškai priešingas Bažnyčios pageidavimui.

Spauda apskritai, bet itin Vokietijoje, pašventė ilgiausių straipsnių svarstydamą Teresės Niumaniūtės asmenį. Tie straipsniai daugiausia buvo parašyti rimtai ir teisingai. Bet bedieviškoji spauda pasirodė pilna nuodų, kartybės, pajuokos ir pašalpos. Paminėsime čia tyčia nekuriuos rašinius, kad parodytų kaip nesąžiningai, bauriai ir nedorai elgiasi bedieviai, kaip šlykšti yra jų dvasia.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

WASHINGTON. “Katalikų Valanda”, įvyksta kas sekmadienis iš New Yorko radio stoties ir eina per 34 kitas stotis įvairiose visos šalies vietose.

Ta “Katalikų Valanda” susilaukė ne tik didžios katalikų simpatijos, bet ne mažesnės pačių protestantų. Štai vienas ministeris taip rašo: “Aš esu kito (nekatalikų) tikėjimo, bet aš visuomet buvau gilioje simpatijoje su jūsų stebėtina Bažnyčia. Mano santykiai su katalikų klebonais buvo visuomet laimingi.” Savo laiške dar jis parašo ir “išreiškė didžios pagarbos šv. Panelei.

Kitas protestantas rašo kun. Sheen, kuris per šešis sekmadienius kalbėjo per radio aiškindamas daugybę svarbių katalikiškų klausimų, taip:

“Aš protestants ir mane Jūsų kalba per radio pereiniais sekmadieniais labai suįdomino. Mano motina ir aš žinojome labai mažai apie katalikų tikėjimą. Jūsų paaiškinimai klausimų ir atsakymai į juosius padarė mums labai brangintina ir artima širdžiai tą tikyba, kuri stengiasi paimti, pakelti ir sustiprinti svyruojančius ir suparalyžuotas sielas.”

—o—
Kažin ar daug lietuvių žino apie tą “Katalikų Valanda” ir ja pasinaudoja?

GUADALAJARA. (Meksika). Po keturių metų, kuomet kunigai ir vyskupai buvo išvyti iš šios šalies, šiemet pirmą kartą Didžioji Savaitė buvo švenčiama senovės būdu. Pranešama, kad niekuomet prieš tai, nuo seniausių laikų, kaip atmenama, nepasirodė tiek uolumo, dievotumo, išdidumo ir garbės apeigose, kaip šiemet.

Guadalajara, mat, yra kaip Meksikos katalikiškojo pasaulio centras. Čia sukeliavo žmonių iš visų Meksikos kampų ir

kampelių žmonių. Viešbūčiai prisigrūdę, didieji namų prieangiai buvo pilni atkeliausiųjų. Tušti valstybiniai namai pripildė. Kiti žmonės apsigyveno už miesto šėtrose.

Keliai buvo užsikimšę važiuotais, raitais, pėsčiais.

Arkivyskupas Orozco y Jiminez, kurį valdžios šnipai sekė per keturis persekiojimų metus, ir kuris slapstėsi Jalisco kalnuose, tik savaitė kaip sugryžo iš užsienio ir sutiktas su didžiausiomis iškilėmis. Jis čia dabar atliko Didžiosios Savaitės apeigas.

Arkivyskupas prasarė, kad pernai jis šventė Velykas tamsiame kambaryje su uždarytais langinėmis langais, draugaujant trims kunigams. Šiemet tai daro 55 kunigų draugijoje ir senoviškoje iššioliktojo amžiaus katedroje.

Įspūdingiausios apeigos buvo Didžiajame Ketverge, kada arkivyskupas, pasidėjęs iškilmingus rūbus, rengėsi plauti 12 vargšų kojas.

Tie dvylika, paimti nuo gatvių, tapo pasodinti presbiterijoje pas didįjį altorių. Jie išrodė labai nedrąsūs. Jie jautėsi nesmagiai, kad arkivyskupas priklaupė, plovė kojas ir, žemai nusilenkęs jas bučiavo.

—o—
Priešai nutildinti. Bažnyčia savo išgainingą darbą dirba iškilmingai. Reikės jai kada lysti į požemius, į kalnus — ji eis tenai, bet Dievo nepaliaus skelbus ir garbinus.

NEW YORK. Čia iš radio stoties WEAJ kas sekmadienis yra atliekama “Katalikų Valanda”. Labai įdomi programa ir svarbūs katalikiškų dalykų aiškėjimai paleidžiami į visą pasaulį. Programa prasideda 5 val. (Rytų laikas).

MUSŲ DARBAI

MŪSŲ laikais spauda užima labai garbingą vietą visuomeninėje gyvenime. Šiandien yra sunku apsieiti be laikraščio. Vieni apsnūdėliai, apsilėdėliai neįdomauja, kaip žmonija veržiasi į gerovę. Toji gerovė yra dvilypė, būtent: materialė ir dvasinė. Daugybė laikraščių yra pavesta rūpintis žmonių medžiagine gerove, paduodant tinkamų žinių iš tos srities. Daug mažiau yra laikraščių, kurie užsiimtų vien žmonių dvasiniais reikalais. O tie dvasios reikalai yra dideli, platūs, svarbūs, kaip svarbus yra pats žmogaus gyvenimas ir amžinoji laimė.

Lietuvių tarpe Amerikoje turime tik vieną laikraštį, kuris pavestas išimtinai dvasiniams lietuvių katalikų reikalams. Yra tai "Laivas." Jisai šiais metais turėtų švęsti pirmąjį "jubilių", nes 10 metų sukanka kaip jisai pasaulyje pasirodė. "Laivo" leidėjai ir Redakcija pasiryžę yra papildyti penktąjį tūkstantį "Laivo" prenumeratorių. Buvo manytas pasiekti prieš Velykas, bet suplaukę Gavėnioje įvairūs kiti darbai sutrukdė kolonijose pervesti tą nusistatymą.

Dabar jau galime pasidžiaugti, kad pasaulį pamato kas savaitė daugiau 4,500 "laivelų." Jie atsilanko į 4,500 namų, į šeimynas. Jeigu kiekvienoj šeimynoje tik du asmenys pasiskaito "Laivą," — tai "Laivo" žodis ir jo teikiami pamokinimai apima kas savaitė apie 9,000 asmenų. Nei vienas pamokslininkas, nei vienas žymiausias mūsų kalbėtojas neturi tiek klausytojų, kiek "Laivas" skaitytojų.

Salėse, bažnyčiose didelis klausytojų skaičius gali nesutūpti, bet "Laivo" skaitytojais, nors jų būtų 10,000 ar dešimts kartų daugiau, — viens kitam nekludys: "Laivelis" pats atsilanko į skaitytojų na-

mus, nešdamas Kristaus meilę, artimui paguodą, sustiprinimą tikėjime, išblaškymą abejonių.

"Laivo" kaina visame pasaulyje vienoda — \$2.00 metams.

Marijonų Kolegijos Remėjai "Laivą" gauna veltui.

Būkite geros spaudos apaštalai.

Paraginkite pažyستamus ir gimines užsisakyti "Laivą." Siųskite jį dovanų giminėms į Lietuvą.

Pinigus siunčiant saugiausia yra siųsti money orderiais ir banko čekiais. Gyvus pinigus siunčiant, verta laišką apdrausti — registruoti.

Kolegijos Remėjai:

Ap. Kamarauskienė Chicago, Ill.	3.00
Ona Budrikienė Chicago, Ill. . .	3.00
M. Stankevičienė Bridgeport, Conn.	3.00
Kondrotas Rainys S. Boston, Mass.	8.00
U. Butvitiene Chicago, Ill.	3.00
Tadas Rongalis Waterbury, Conn.	5.00
Jonas Amulskis Cicero, Ill.	5.00
M. Kašetaitė Waterbury, Conn. . .	3.00
Kar. Gerikienė Waterbury, Conn.	2.00
V. Malinauskienė Schenectady, N. Y.	5.00
J. Krivickas Chicago, Ill.	5.00
Magd. Šalkaitė Chicago, Ill.	3.00
P. Valentukevičius Cambridge, Mass.	3.00
Gras. Šilaikienė Detroit, Mich. . .	3.00
S. Jeskelevičienė Lawrence, Mass.	3.00
El. ir Nik. Jodkai Lawrence, Mass.	4.00
Ona Girdzijauskienė Waterbury, C.	3.00
Kaz. Matulėnas Waterbury, Conn.	3.00
Juoz. Petrauskas Chicago, Ill. . .	3.00
Ona Stankevičienė Chicago, Ill. . .	3.00
Ona Bainorienė Detroit, Mich. . .	3.00
M. Grigaitienė Detroit, Mich.	3.00
J. Zikas Roseland, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

KENOSHA, WIS. *Ruošiamasi prie Vyčių Seimo.* Šią vasarą mūsų kolonijoje įvyks Lietuvos Vyčių 18 Seimas. Jau daroma prisiruošimo darbas.

Seimo rengimo pirm. Petras Marčiulaitis valdybos nariams patiekė šiuos prisiruošimo faktus:

Julionas Klevickas, vice-pirm. ir Šv. Petro par. pirmininkas, pareiškė, kad jis pasiūlys visoms Vyčių kuopoms pakvietus nuo šv. Petro par.

Toliau paskirta diena specialiam susirinkimui, kad aptarus seimo tvarką. Šiame susirinkime bus iš Centro nariai, Wisconsin Apskr. ir iš Kenosha "Chamber of Commerce."

Pramatoma, kad šią vasarą kuopos siūsdamos savo delegatus į Vyčių 18 Seimą, turės iš kalno \$3 užmokėti už delegatą, kuris gaus ženklą ir turės teisę dalyvauti per tris dienas Seimo parengimuose: teatre, šokiuose ir koncerte bei užkandy.

Tat, iš anksto raginam ruoštis delegatus ir savo patarimus siųsti mūsų kuopai.

Vytis.

TORONTO, KANADA. Begyvenant Toronte apie du metus, visko teko pamatyti, patirti.

Atvykus į Torontą 1928 m. lietuvių kolonijoje galima buvo skaityti apie 300 lietuvių, o šandie jau skaitoma apie 2,000, nors ne nuolatiniai visi apsigyvenę; vieni atvažiuoja, kiti išvažiuoja, o daugiausia dėl darbo negali apsistoti.

Draugijos tuomet buvo vos trys: Šv. Jono Kr. pašalpos draugija su skaičium apie 40 narių, Sūnų-Dukterų socialistinė su 80 narių ir komunistų kuopa su 10 narių.

Jeigu palyginsim laiką du metai atgal ir dabartį, tai rasime didelę pažangą. Šandie įvairių draugijų randasi apie

11. Kiekviena savą darbą dirba, neskaitant bolševikiško elemento, nes jų darbas draugijose neneša kolonijoje sugyvenimo, nei apšvietos, bet veda kovą prieš katalikus.

Katalikai nenuleidžia rankų ir labai daug dirba. Štai, Šv. Jono draugija per porą metų užaugo ligi 175 narių. Gegužės 5 d., 1929, susiorganizavo katalikiška jaunimo kuopa "Šviturys," kur jaunimas atvykęs iš Lietuvos ir gimęs Kanadoje jungiasi į bendras jėgas. Gražus darbas ir graži dirva švyturiečiams dirbuotis tikėjimo, apšvietos ir tėvynės meilės srityse.

Didžiausias katalikų atliktas darbas, tai suorganizuota parapija. Pirmu parapijos klebonu buvo kun. Gervickas; per kelis mėnesius jis energingai dirbo. Kun. Gervickui išvažiavus, katalikų eilėse pasidarė kiek liūdniau. Nepoilgo vėl gauta klebonu kun. K. Baronas, kuris lietuvių parapiją valdo jau nuo gruodžio mėn. 1 d., 1929. Parapijos gyvavimas ne rožėmis klotas: reikia darbo, kantrybės tiek klebonui, tiek komitetui.

Pirmiau nebuvo bažnyčioje stacijų, bet jas paaukojo Detroito lietuvių šv. Jurgio parapija, už ką širdingai jai tariame ačiū.

Susiorganizavo moterų altoriaus draugija, kuri rūpinasi, kad Dievo aukuras būtų visad gražus ir, be to, prižiūri, vado bažnytelę.

Neperseniai vėl susiorganizavo Gyvojo Ražančiaus draugija.

Labai prasta buvo parapijos svetainė; parapijonai nusitarė remontuoti ir lietuviai katalikai dirba sulyg savo išgalės. Dauguma netik darba aukoja, bet ir pinigais remia. Žodžiu sakant, katalikų jėgos stiprėja, nors ir pasitaiko daug sunkumų ir nemalonumų. Bet viską nugalime vienybėje.

K. J.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar ta pati nauda išklaudyti ankstybų Mišių ar Sumos? M. Ž.

ATSAKYMAS. Ankstybosios Mišios ir Mišios, vadinamos Suma, yra ta pati nekruvinoji Jėzaus auka, tas pats pakartojimas Jo aukos ant Kalvarijos kalno, bet nekruvinu būdu. Del to yra vis tiek, ar vienų ar antrų Mišių kas klauso.

Kas-ne-kas daro labai negerai. Pavyzdin, prisirišo prie kurios nors Mišių valandos ir nuo jos nesitraukia. Jei, pavyzdin, visuomet klausė ankstybųjų Mišių ir štai pamigo, ar del ko nors susivėlino, tai tuomet apleidžia jau visiškai Mišias, nors gali išeiti antrųjų Mišių arba Sumos išklaudyti.

Panašiai, kas priprato Sumos išklaudyti, bet pastebi, kad del kokios nors priežasties to negalės tą dieną padaryti, tuomet privalo klausyti ankstybųjų, o neapleisti visiškai.

Lietuvoje tarp ankstybųjų Mišių ir Sumos buvo šiokis tokis skirtumas. Žinoma, ne Mišių vertėje skirtumas, tik tas, kad su Suma buvo jungiamas pamokslas. Taigi kas neklausydavo Sumos, tas nusiškriausdavo save, netekdamas tikėjimo pamokos. Čia tas skirtumas prašalintas, nes prie kiekvienų beveik Mišių yra ir pamokslas.

KLAUSIMAS. Turiu ražančių, apdovanotą gausiais atlaisdais. Ar galiu leisti juomi naudotis kitam asmeniui, kuris trokšta tuos atlaisdus pelnyti? M. T.

ATSAKYMAS. Gali. Atlaidai prijungti prie vartojimo ražančiaus yra skiriamai visiems, kurie tik juomi naudojami.

KLAUSIMAS. Apsirgo sunkiai kūdikis. Jis jau tiek senas, kad turėtų turėti supratimą, bet dar neprirengtas prie išpažinties, nes išrodė kad jo tas supratimas visų dalykų nėra užtektinas. Ar rei-

kia pašaukti jam kunigą?

I. P.

ATSAKYMAS. Jei tas kūdikis, nors turis tiek amžiaus, kad galėtų atlikinėti išpažintį, yra vienok tamsus ir menko supratimo, kaip "beibė", ir nežinojo, kas gera, kas bloga, tai nėra reikalo prie jo šaukti kunigą, kad jam suteiktų Paskutinį Patepimą. Jei būtų abejonės, kad kūdikis turėjo jau šiek tiek supratimo ir mokė kiek-ne-kiek skirti tarp gero ir blogo, tuomet reikia jam pakviesti kunigą.

KLAUSIMAS. Priejau išpažinties, bet rytojaus dieną negalėjau priimti šv. Komuniją, ar galima ją priimti vėliau, kitą dieną? M. V.

ATSAKYMAS. Galima, jei po išpažinties nepadarei jokios mirtinos nuodėmės. Leidžiant nuodėmklausiuui galima kasdien imti šv. Komuniją; galima taip pat ją priimti dieną antrą praleidus. Einant prie Komunijos reikia turėti sielą nesuteptą mirtina nuodėme.

Kad iš Komunijos siela turėtų daugiau vaisių, reikia gražiai prisirengti. Kas moka skaityti, teatsiskaito sau maldas prieš Komuniją. Kas nemoka skaityti privalo savo mintimis daryti aktus tikėjimo, vilties, meilės, gailesties, troškimo ir pasiilgimo.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V E

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.